

(32) به‌شی میوانداری

(1) حوکمی که سیک میوان راگیر نه‌کات

1015- عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ (t) أَنَّهُ قَالَ: قُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ تَبْعُنَا، فَنَنْزِلُ بِقَوْمٍ فَلَا يَقْرُونَنَا، فَمَا تَرَى؟ فَقَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ (ع): ((إِنْ نَزَلْتُمْ بِقَوْمٍ فَأَمَرُوا لَكُمْ بِمَا يَنْبَغِي لِلضَّيْفِ فَاقْبَلُوا، فَإِنْ لَمْ يَفْعَلُوا فَخُذُوا مِنْهُمْ حَقَّ الضَّيْفِ الَّذِي يَنْبَغِي لَهُمْ)).

(عقبه‌ی کوری (عامر) ده‌لی: وتمان: ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا تو {به‌ملاولاماندا {ده‌نیریت، دین به‌سه‌ر تیره‌و هۆزی ئە‌و تو‌دا که‌چی میوانداریمان ناکهن، جا به‌لاته‌وه چۆنه؟ پیغه‌مبه‌ریش (ع) پیی فهرمووین: ((ئه‌گهر دابه‌زین له‌سه‌ر تیره‌ و هۆزیک و میوانداریان کردن وه‌کو پیویست ئە‌وه نیوه‌یش بچن به‌ ده‌میان‌ه‌وه، ئە‌گهر میوانداریشیان نه‌کردن و خولکیان نه‌کردن ئە‌وه ئە‌مه‌نده‌ی که‌ پیویسته‌ مافی میوانداری خوتانیان لی‌وه‌رگرن {ئه‌گهر به‌زوریش بی‌ت}).

(2) فه‌رمان به‌ میوانداری

1016- عَنْ أَبِي شَرِيحٍ الْخَزَاعِيِّ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ع): ((الضِّيَافَةُ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ، وَجَائِزَتُهُ يَوْمٌ وَلَيْلَةٌ، وَلَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ مُسْلِمٍ أَنْ يُقِيمَ عِنْدَ أَخِيهِ حَتَّى يُؤْتِمَهُ)). قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ يُؤْتِمُهُ؟ قَالَ: ((يُقِيمُ عِنْدَهُ وَلَا شَيْءَ لَهُ يَقْرِيهِ بِهِ)).

له‌(أبو شريح‌ی (خزاعی‌ی‌یه‌وه ده‌لی: پیغه‌مبه‌ر (ع) فهرموویه‌تی: ((میوانداری سی‌ پۆژه، شه‌وو پۆژی یه‌که‌م بایه‌خی زیاتری پیبدری، ره‌وازی‌یه بو‌هیچ موسلمانیک ئە‌مه‌نده‌ لای برا موسلمان‌ه‌که‌ی بمینیت‌ه‌وه تاوه‌کو گونا‌ه‌باری بکات. وتیان: ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا، چۆن گونا‌ه‌باری ده‌کات؟ فهرمووی: ((لای بمینیت‌ه‌وه و هیچی وایش نه‌بی‌ت میوانداری پی‌ بکات)).

(3) ده‌ریاره‌ی ده‌ست گرویی به‌مائی زیاده

1017- عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ (t) قَالَ: بَيْنَمَا نَحْنُ فِي سَفَرٍ مَعَ النَّبِيِّ (ع) إِذْ جَاءَ رَجُلٌ عَلَى رَاحِلَةٍ لَهُ، قَالَ: فَجَعَلَ يَصْرِفُ بَصْرَهُ يَمِينًا وَشِمَالًا، فَقَالَ

رَسُولُ (E): ((مَنْ كَانَ مَعَهُ فَضْلٌ فَظَهَرَ فَلْيُعِدْ بِهِ عَلَى مَنْ لَا ظَهَرَ لَهُ، وَمَنْ كَانَ لَهُ فَضْلٌ مِنْ زَادٍ فَلْيُعِدْ بِهِ عَلَى مَنْ لَا زَادَ لَهُ)). قَالَ: فَذَكَرَ مِنْ أَصْنَافِ الْمَالِ مَا ذَكَرَ، حَتَّى رَأَيْنَا أَنَّهُ لَا حَقَّ لِأَحَدٍ مِنَّا فِي فَضْلٍ.

(أبو سعيد) ی (الخدري) (T) ده‌لی: له کاتی‌کدا ئی‌مه له سه فه‌ری‌کدا له خزمهت پی‌غه‌مبه‌ری خوادا بووین. ئەمه‌نده‌مان زانی پیاویک به‌سواری وولاغیکه‌وه هات، ده‌لی: کابرا هەر چاوه چاوی بوو به‌لای راست و چه‌پی خویدا ئە‌پروانی، له‌و کاته‌دا پی‌غه‌مبه‌ریش (E) فه‌رمووی: ((هەر که‌س و لا‌خیکی سواری زیاده‌ی هه‌یه با بیدات به که‌سیک که پیی نیه، و هەر که‌سیکیش تویشووی زیاده‌ی پی‌یه با بیدات به که‌سیک پیی نی‌یه)) ده‌لی: له هه‌موو چه‌شنه ماییکی ئە‌وتوی باس کرد که ، تاوه‌کوو هاتینه سه‌ر ئە‌و قه‌ناعه‌ته‌ی که هه‌یچ کام له ئی‌مه مافی هه‌بوونی هه‌یچ زیاده‌یه‌کی له خوی نه‌بی‌ت)).

(4) فه‌رمان کردن به گرد کردنه‌وه‌ی تویشووه‌کان له‌کاتی ته‌نگانه‌دا

1018. عن إياس بن سلمة، عن أبيه (T) قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (E) فِي غَرَّةٍ، فَأَصَابَنَا جَهْدٌ، حَتَّى هَمَمْنَا أَنْ نُنْحَرَ بَعْضَ ظَهْرِنَا، فَأَمَرَ نَبِيُّ (E) فَجَمَعْنَا مَزَادِنَا، فَبَسَطْنَا لَهُ نِطْعًا. فَاجْتَمَعَ زَادُ الْقَوْمِ عَلَى النَّطْعِ، قَالَ: فَتَطَاوَلْتُ لِأَحْزَرِهِ كَمْ هُوَ؟ فَحَزْرْتُهُ كَرَبِضَةِ الْعَنْزِ، وَنَحْنُ أَرْبَعُ عَشْرَةَ مِائَةً، قَالَ: فَأَكَلْنَا حَتَّى شَبِعْنَا جَمِيعًا، ثُمَّ حَشَوْنَا جُرْبِنَا، فَقَالَ نَبِيُّ اللَّهِ (E): ((فَهَلْ مِنْ وَضْوءٍ)). قَالَ: فَجَاءَ رَجُلٌ بِإِدَاوَةٍ [لَهُ] فِيهَا نُطْفَةٌ، فَأَفْرَغَهَا فِي قَدَحٍ، فَتَوَضَّأْنَا كُلُّنَا نُدْغَفِقُهُ، دَغْفِقَةً أَرْبَعُ عَشْرَةَ مِائَةً، قَالَ: ثُمَّ جَاءَ بَعْدَ ذَلِكَ ثَمَانِيَّةٌ، فَقَالُوا: هَلْ مِنْ طَهْوَرٍ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (E): ((فَرِغِ الْوَضْوءِ)).

له (ایاس) ی کوری (سلمه) هوه (T) ئە‌ویش له باوکیه‌وه، ده‌لی: له خزمهت پی‌غه‌مبه‌ردا (E) ده‌رچووین بو‌جه‌نگیک، تووشی برسی‌تی و فه‌لاکه‌تی‌ک هاتین، تاوه‌کو خه‌ریک بوو هه‌ندی له وولاخی سواریه‌کانمان سه‌ر ب‌رین، پی‌غه‌مبه‌ریش (E) فه‌رمانی ده‌رکرد، ئی‌مه‌یش هه‌گبه‌ی تویشووه‌کانمان کو‌کرده‌وه و که‌ولیکمان { له پیستی خو‌شه‌کراو } بو‌راخست تویشووی خه‌لکه‌که له‌سه‌ر که‌وله‌که کو‌کرایه‌وه ده‌لی: منیش خو‌م دریژ کرد تا بزانه مه‌زنده‌ی بکه‌م چه‌ندیک ده‌بی‌ت؟ سه‌یره‌که‌م به‌ئه‌ندازه‌ی بزنی‌که که مو‌لگی خواردبی‌ت. ئی‌مه‌یش هه‌زار و چوار سه‌د که‌س بووین ده‌لی: که‌چی هەر هه‌موویشمان تی‌رمان خوارد

و تویشە بەرەکانیشمان لیپرکرد، ئینجا پیغەمبەر (ع) فەرمووی: ((ئەی ئاوی دەست نوێژ هەیه)) دەلی: پیاویک لەولاو بە جەوئەندەیهکەو هات کەمیک ئاوی تیا بوو ئەویش کردیە ناو دۆلکەیهکەو، ئیمەیش دەستنوێژمان گرت هەر هەموو بە خوێر لیمان دادەکرد کە ژمارەکەمان هەزار و چوارسەد کەس بوو، دەلی: پاش ئەو هەشت کەس هاتن، ووتیان: ئاوی دەست نوێژماو؟ پیغەمبەریش (ع) فەرمووی: ((ئاوی دەست نوێژ تەواو بوو)).

لەبلاو کراوەکانی مایپەری ئیمان وەن

www.iman1.com

هەمیشە لەگەڵمان بن بۆنوویبۆنەو هەی ئیمان

imanonekurd@yahoo.com